

Kovács András Ferenc

PROLÓG AZ OLVASÓHOZ

„*La sottise, l'erreur, le péché, la lésine*”

(*Baudelaire: AU LECTEUR*)

Butaság, kapzsóság, tévelygés, ferde vétek,
Ha sanda nyáj huhog, s oltári kör dumál
A szentségről, amíg kincstári flördümál
Dühödt parfömje zsong körül korrekt ebédet,

Dicsó vasárnapon, ha elzengett az újság,
De nem oda Buda, ha baljós Pest odább,
S átjár a hálapénz sok apró despotát,
Akár az eszmevész, hogy korcs koruk lesújtsák –

S a költészet se több silány, import habóknál!
Ilyentájt fáj a szó, s mint lenge szájpenész,
A Szépség szétenyész, hiszen muszáj s nehéz
Prológni renyhe lég plafonján, mint a póknyál,

Ha nincs mit mondanod, s nem is lehetsz nagyon fair,
Ha hattyúdal csapong a fény meanderén,
S nem vált meg elfajult vers, létkaland, merény,
Csak léha ihleted, ki szembefúj s nyakon ver,

Hypocrite lecteur – mon semblable – mon frère!

HAZAI NYALÁNKSÁGOK

Jancsinak és Juliskának

Ó, édes Erdély, hány veszett gyerek vár!
Bocsásd az ízéd harsány alkuba,
Te meggybefőtt, te tortahegy, te lekvár –
Ily tripla krémest juszt se nyal Kuba!
Mindent beken, ragaccsá tesz melaszlag
A múltak méze – légy te lágy glazúr,
Hős vércukorszint, nagyság, eszme-maszlag

S darázfészek, mit hosszan rág az Úr,
Mint nonpluszultrát vagy mozarti bombont,
S torkán akadsz aranygaluskaként,
Te hű eperhab, könnyű, nyári hongond –
Bú hinti rád a tarka, guszta fényt,
S kürtőskalácstól áldott marcipánig
Negédesít egy álmos harci pánik!

ŐSZI-TÉLI DALLAMOK

Ki nyárból ősze ballag át,
Sugárból szőne balladát –
Fölötte tépett, őszes ég,
Vörösbe tévedt szőkeség.

Ki őszből télbe lépeget,
Lehelne szélnek éneket –
Fölötte köd, hó, szent hideg,
S a dallam sem szól senkinek.

Ki tél s tavasz felé megyen,
Miért töprengjen éneken?
Örökre úgyse tartana
Fölötte dal, se ballada.

TENGERÉSZ HENRIK BÚCSÚZIK

„*O naus felizes*”
(*Pessoa*)

Térképhez, könyvhöz, régi csillagokhoz
Rossz már szemem: hullámozván sorok
Mosódnak el, míg égi illatot hoz
A szél, ha nyílt vizekre vánszorog,
S a Jőreménység vad, roppant fokán túl
Hajóraj járja, fosztja Indiát –

S az én nevemben, hars kaland okán dúl!
 Sosem gondoltam volna, mint diák,
 Kit vonzott még a föld sok kába tája,
 S homályba téka és kulissza vont,
 Hogy sorsom egy kőszarkofág Batalha
 Kolostorában... Én, ki Lisszabont
 Teremtettem!... De elrejt száz ciráda –
 S mennyőceán zúg száz, új, más világra.

Marosvásárhely, 2003. április 7-én

Szabó Magda

EN ROUTE

A FÜR ELISE második kötetének nyitófejezete

Eleinte élveztem mindent, az ingerültség, amit Gianni gondoskodó szeretete ébresztett bennem, az épp a felnőtté válás nagy percét élvező kezdő utasban szelíd hálává csendesült: mennyi tapintattal, gyöngédséggel áll mögöttem Cili vőlegénye akkor is, mikor nincs a közelemben. Megható volt már a Pestig tartó út kényelmének biztosítása is, hát még a folytatás a nemzetközi vonaton, s ebbe épp most segít be a nyilván általa megfizetett kalauz, mert elképzelhetetlen, hogy csak úgy szíve nemességéből jutott eszébe a középkorú férfinak, hogy ott ugráljon köröttem, mikor megálltam a jegyemen jelzett kupé előtt, mögöttem a földre borított bőröndök reménytelen sokasága. Mire kettőt néztem, már vitte kofferjaimat ez az új kalauz, aki a vonatba lépés előtt csak rápillantott elkért útlevelémre, azonnal adta is vissza, több nekifutással a fölkébe cipelte a bőröndszörnyeket, fel is rakta őket a helyükre. Egymagam voltam a bécsi gyors egyik fölkéjének a birtokosa, leendő sógorom úgy váltott jegyet, hogy ha nem kívánczodom rá, ne kelljen megismerkednem senkivel. A kalauzt örökös utazásai során Gianni nyilván jól ismerhette, mert rendezgetés közben meg is kérdezte, mikor várható vonatjukra újra a mester, akit mindenki szeret ezen a vonalon, és szóljak, ha valami nem úgy van a fölkémben, ahogy elképzeltem, mert ő nem szeretne később szemrehányást hallani. Egyébként rövidesen indulunk, jó utat kíván.

Ott álltam a nemzetközi gyors luxusfölkéjében, tükrök és ismeretlen tájak képei közt, a megteendő utat szirtek, tavak, épületek fotói ígérték. Magam voltam, ahogy valaha álmodtam, később a kalauz visszatért egy köteg újsággal, folyóirattal, de amikor észrevette, hogy inkább a színházi lapok érdekelnek, félresöpörte a politikai tartalmú sajtót, és én ott ültem, mint egy fotómodell a filmmagazinok gyűréjében. A kalauz az indulás percében megkérdezte, mivel minden illetékes látta már és kifogástalannak találta a jegyemet, ne kísérjen-e át később az étkezőkocsiba, hisz reggel nyilván keveset ettem, vagy egyáltalán nem, talán jólesnék most valami frissítő az irdatlan